

rifkus, kõikidel suud lahti lauldes ja palludes, agga laulmist egga pallumist ma'p kuulnud; ilmalikku kõnnet ja juttu olli allati kuulda. Õppetaja tulli kantsli peale ja hakkas jutlust piddama; mo silma ees teggid kõik, nagu kuleksid sure hõleqa, agga mo kõrwa ees nende tühjad mõtted ei lõppenud lobbi-
semast. Üks naesterahwas, käd ristis ja silmad kantsli pole pöördud, hüüdis omma mõttega wal-
juste: „Mumukse Krööt on ikka wanna säsfiipa!
näh, ni hilja wast tulles kirriku, ja õppetab lapsi
seddasamma rummalust! — Jummal tämmatud,
sedda minna küil ei te!“ Sedda ütles ühhe naese
kohta, kes omma kahhe tütreaga olli hiljaks wibinud
ja nüüd rahwa wahhelt waerwalt eddasi sai. Meed,
kelle jurest ta möda läks, hüüdsid omma mõttes siit
ja sealt: teine kitis et parrem hilja tulla, kui kirri-
kus käimata jada; teine laitis sedda nõu; kolmas
pilkas, et naese tütreid liig uhkeste ehhitatud; nel-
jas küsis omma mõttes: „ei tea kas ta mo kanga
walmis kuddunud?“ — Naene isse leidis wimaks
tütardega kohta ja kummardas nüüd isäa meie pal-
wet luggema. Agga selsammal ajal temma mõt-
ted kiskendasid wägga ühhe nore naese pärrast,
kes temma ees seisid: „polle ma albimat ellukast
näinud, kui Timpraja Anne! ikka toppib ennast
ette, et peaks temma illu ja rikkust nähtama! agga
mis sest näitad? — Ladduw tühhi illu ja üllekoh-

tune rikkus! ei ja sinna sest õnne egga Mart!“ —
Sel ajal olli ka temma Jõsameie loetud, ta ütles
Amen ja tõusis ülles. — Parremat kät seina äres
seisid wanna mees, se watas teise pole ja temma
mõtted kõnnelesid nõnda: „Si tea, kust Tulwestki
Kustu sedda rahha wõtnud, naesele pühhadeks
kõiksuagu riet osta? kõriis käib ka õige jagge-
daste, agga ei maksja kellelegi wõlgu! ota koer, ei
ma need 5 rubla sulle ei kingi!“ — Wanna eide-
kenne istus kantsli al nurkas, se kõnneles enneses
ja minnu kuuldes nõnda: „Karel on ikka hea laps
olnud, agga kust saaksin temmale naese? istun siin
jo tuudi kaks ja arwan, agga ei leia! küil on karri
tüdrukuid ümberringi, agga kõik kõlwatumad!“
— Nõnda olli rahwa mõtlemiste kõnne; sest tulli
ni suur kärrin, et jutlussest ei olnud sõnna kuulda.
Õsiotsa olli siiski weel parrem, pärrast tagga pah-
hem, sest et mittu, kes esite süddamest tähhele
pannid, pärrast ka hakkasid tühja mõtlema. Siis
arwati ülles, palju rahha taskus, seal peti aru
kuida wanna hobbune saaks norema wasta ärra-
wahhetatud, ehk millal heima tööd tulles kätte
wõtta. Teises kohhas jälle üks mees tulletas mele,
kuida ta omma sõbraga kõnnelelud. Mitme tü-
druku mõtted püüdsid siit ja sealt, et poisid neid
hästi tähhele panneksid! üks kinnitas ennese
ees: „eks Peter lubband mind wõtta!“ teine